

Книгите–наши приятели

(Есе)

Още от древността писмеността е била много важна за човешките общности. Хората са имали език и писменост, с които да комуникират един с друг. От ранна детска възраст, предполагам, сте чували или са ви казвали по-възрастните с нацупени и изнервени физиономии: „Дете, чети книги!“. Децата доста често приемат четенето на книги като някаква поставена задача от учителите като задължение или наказание. Четенето на книги го приемат за отегчително, скучно и най-вече, загуба на време.

Книгите са един голям прозорец към света. С това изречение обикновено посрещат радостните първокласници, които с нетърпение очакват да научат азбуката и да прочетат първата си сричка. Книгите не са само обикновени листи с хартия, на които има само букви. Те не са и безполезна вещ, която трябва да бъде захвърлена върху някой шкаф и да хваща прах. Замисли се, че всички тези автори, отделили толкова много време и труд, за да напишат една книга, имат за цел да предадат нещо на поколенията, да ги научат на доста неща и да ги пренесат в света на фантазията. Красотата на книгата не се спотайва само в измислените и вълшебни сцени. Те ни помагат и в житейски ситуации. Карат ни да се замисляме, да станем по-добра версия на себе си и да знаем какво трябва и какво не трябва да правим. Представете си- ако сега ги нямаше книгите, ние дори нямаше да знаем кои сме и каква е нашата история. Книгите ни помагат да погледнем по различен начин живота.. Те могат да бъдат и развлечение, завладеят ли те веднъж. Човек, който обича да чете и чака с нетърпение да прочете следващата страница от любимата си книга, има четенето на книги не за даденост, а за удоволствие. Чрез книгите можеш да развиеш въображението си. Човек, разбира се, и с растежа си започва да узрява и да гледа на същата книга, която е чел като дете, по друг начин. Книгите никога не са достатъчно. Няма да сгрешеш, ако прочетеш една страница повече на ден от границата, която си си поставил за деня.

За мен книгите са вълшебство. И макар да харесвам различен жанр от другите ми връстници, аз смело мога да твърдя, че харесвам да чета. Харесвам криминалетата. Обичам да чета всеки автор, който пише криминални романи, но засега съм се насочила към Дейвид Балдачи и Агата Кристи. С книгите можеш да се пренасяш из пространството, без никой да те спира, където и когато си поискаш. Чрез откъсите от романи, чрез разказите

и стихотворенията, изучавани в училище мога да си представям, че съм хъш, който скита из улиците на Браила; мога да бъда безстрашна шейсетгодишна жена, която спасява два живота, или пък безсмъртен бог, който живее на планината Олимп. Това е магията на литературата. Книгите са чудесни! Хората не си дават сметка, че с книгата заедно ще се смеят, ще се забавляват и ще делят болката си заедно. Книгата никога няма да те удари или да те обиди. Забавно е да прекарваш свободното си време с нея. Но има нещо, което ме натъжава, и това е, че с все повече с навлизането на модерните технологии книгите и литературата остават на заден план. И какво? Хората в миналото са нямали телефони, смарт часовници, компютри и лаптопи и пак са станали стойностни хора. Напротив, това е бил начинът им на забавление и разпускане. Има много малко деца, които се интересуват от книгите и си задават въпросите: „Коя книга да ми бъде следващата?“ или пък „Днес колко страници да прочета от книгата?“. Естествено, че някои хора четат онлайн книги, в което няма нищо лошо, но е друго усещането да си купиш нова книга, да помиришеш хартията и да прекараш пръсти през страниците.

Лошо е човек да не чете. Дайте си сметка как трябва да общуваш и да водиш дискусии с някого, който не е прочел и една книга в живота си. Както вече споменах, все по-малко хора от обществото четат книги и това сега може да не окаже толкова голям проблем, но след време това ще бъде като буйна река, която отнася всичко по пътя си. Представяте ли си да се озовете един век напред във времето? Както си вървите, виждате случаен минувач и го питате кой е Иван Вазов, а той ви гледа с празен поглед, по който се изписва незнанието... И въпреки че живеем в ерата на високите технологии, точно от това трябва да се пазим, затова учителите ни карат да четем книги- било през ваканцията или някакви откъси по време на час. Следващия път не пренебрегвайте това тяхно желание, а го правете по своя воля.

Да, аз съм напълно съгласна, че книгата може да те бъде приятел, стига ти да я допуснеш до себе си и да се интересува от нея. Повече хора трябва да бъдат приятели с книгите и да живеят в хармония с тях. Както е казал Чарлз Елиът: „Книгите са най-тихите и най-верните приятели, те са най-откритите и най-мъдрите съветници и в същото време най-търпеливите учители.“

Алексия Ахмед, VIII клас

ПЕГ „Д-р Иван Богоров“, гр. Димитровград

Публикувано в сп. „Южно утро“, 2024г